

Той ще не музика, хто в дудку дме

Анатолій Григорук

Ішов Дениско з дідусем повз крамницю. А там у вітрині стільки іграшок, що просто очі розбігаються!

— Дідуню, — став благати Дениско. — Купи мені дудочку. Я про неї все життя мрію. Денисків дідусь — добра душа, внукові не відмовить. От і купив.

Та невдовзі від тої дудочки нікому в хаті спокою не стало. Дениско ні на мить не випускав її з рук. Від світання до смерку він видобував з дудочки такі оглушливо могутні, такі розкотисті звуки, що здавалося, то без упину грякає молодий, повний сили весняний грім.

Качки й кури ходили у дворі якісь знервовані. Пес Кудлай боявся вилізти з буди. А кіт Муркаш — той і зовсім з обійстя втік.

Коли бабуні урвався терпець, вона заткнула пальцями вуха, глянула з докором на дідуса й вигукнула:

— Ну, старий, і купив же ти дуду на свою біду!

— Ваші грають — наші плачуть, — винувато усміхнувся дідусь.

— Гарно грає, але танцювати неохота, — зітхнула мама.

— А звісно, — буркнув тато. — Бо той ще не музика, хто в дудку дме.

Дениско сторопів:

— Та я ж вам!.. Для вас стараюся. Щоб веселіше було...

Усі мовчали. Мар'янка церемонно вклонилася Денискові й сказала:

— Красненько дякуємо. Але не за те, що грали, а за те, що перестали.